

Georgesove oči so se smehljale v Felicito. Iz prsi se mu je oglasila pesem.

»Lučše bylo-b ne hodit'      Lučše bylo-b da ne znat'  
Lučše bylo-b ne ljubit'      Kak teper zabudu.«

Felicita je zamaknjeno poslušala in z dlanmi podpirala glavo. Ko je končal, je tiho prosila: »Georges, daj, zapoj včasih tudi njemu.« Georges je zopet molče sklonil glavo. — Nekam zamišljeno in še bolj tiho je dejala Felicita: »Georges, pridi me večkrat obiskat. Kmalu ne bom mogla več vstati. Veš, tista breza, ki raste nad mano, me bo pripela. Korenine so že čisto pri meni. Potem bom samo poslušala. Tako lepo je zjutraj, kadar se na japonski češnji pogovarjata ščinkovec in ščinklja.«

Georges je dvignil glavo in se zazrl z brezizraznim pogledom predse. Glas mu je bil truden in zamolkel. »Jaz bom še dolgo hodil. Zelo mi bo dolgčas.«

Tisti hip je Felicita izginila, na stezi so se videli dolgi lasje, kako plavajo nad bršljanom. — Georges se je sklonil k meni.

Lučše bylo-b ne ljubit'  
Lučše bylo-b da ne znat'  
Kak teper zabudu.«

Pesem je utihnila. — »Pridi še in prinesi mi kitaro, da mi ne bo tako dolgčas. — Zdaj je šla poslušat ščinkovca, kako bo pel ščinklji.«

Bledi sij je preblisnil nebo. Ozrl sem se in videl, da sedim sam. Nekje na oni strani sem zaslišal, da so se ptiči prebudili. Ko sem se zavedel, je svetloba oblivala grobove in ščinkovec je res že pel.

Tisti hip nisem vedel, ali sem gledal Georgesovo onostransko ali tostransko podobo. Šaljivi pevec mi je štrene zmešal.

## IZ MODERNE ČEŠKE LIRIKE

PREVEDEL OTON BERKOPEC

JIRI WOLKER: UMIRAJOČI

*Ko umrem, se na svetu nič ne spremeni in nič ne zgodi,  
le nekoliko src bo vzdrhtelo, kakor bi v rosi cvet vztrepetal,  
na tisoče jih je pomrlo, na tisoče jih pred smrtjo stoji,  
kajti ob smrti in rojstvu nihče še ni sam ostal.*

*Smrti se ne bojim, saj smrt ni zla, smrt je le del življenja težkega,  
strašno in hudo je le umiranje,*

ko čuti, v poletu ustreljeni, padajo z vsega, z vsega,  
in v zarjavelih ceveh telesa gnije čas kakor pomije,  
razkraja roké in oči in živce in mišic tetive napete,  
ki z njimi lepote sveta si objemal neštete.  
Smrti se ne bojim, saj smrt ni zla, in v smrti nisem sam,  
le umiranja se bojim, ko je človek ves sam — in jaz umiram.

Zbogom, deklica, zbogom, ljubica, zbogom, metulj lahnokrili,  
s tvojih nedrij so mi odsekali roke in srce zdrobili,  
misel nate me je ko zlata strelica pol leta prebadala,  
ko mi je huje bilo, je močnejše bolela,  
ko mi je malo odleglo, je pomagala.  
A danas zbogom, danes je že vse zaman, danes sem pismo poslal,  
naj me pozabi in najde si drugega, da ji bo srcu hrane dajal.  
To pismo bila je največja bol in najhujši vzdih,  
toda v umiranju mora biti sleherni človek ves sam in samotni.

Ko umrem, se na svetu nič ne spremeni in nič ne zgodi,  
le jaz se znebim svoje bede in se spremenim iz vsega,  
mogoče postanem drevo, mogoče otrok, mogoče gramoz za poti,  
smrti se ne bojim, saj smrt ni zla, smrt je le del življenja težkega.

## JOZEF HORA: DVE MINUTI TIŠINE

Popoldne ob treh —  
v palačah so šipe zveneale,  
po širnem trgu valovale  
so množice hiteče,  
ko so iz daljave sirene  
ječé zakričale  
in so vozovi in ljudje  
obstali,  
da se spomnijo nesreče.

V rožnem vencu teh svetilk,  
mrtvaško bledih v belem dnevu,  
med okamenelimi ljudmi  
sem sam kot kamen težak.  
Mar se ne rušijo v prah  
tudi avtomobili in mrzle palače?  
Mar se ne odpirajo tla,  
kjer stoji moj korak?

Medtem ko na severu  
zvon ihti,  
ko rakve gredo in vdove gredo,  
moj bog, tudi jaz, tudi jaz  
strmoglavu navzdol letim.  
Vrglo me je v prazne rove

in kličem — odgovora ni,  
iz plamenov, ki goltajo temò,  
bežim sam, sam kakor zver  
bežim.

Niti ljubezen, niti žarek vere  
me ne odreši,  
niti beseda blazna,  
iz groze porojena,  
me ne otmè.  
In vendar slutim, da lazijo  
za mano in okrog mene sence,  
zgubljeni solnca in nebes,  
noči in dne.

Prazna nebesa žaré  
na dve minuti tišine,  
na sajave obraze —  
mrlič se vanje je podpisoval.  
Odtrgan sem iz varnega zatišja,  
kjer posmehljivo diha množica,  
pod težko môro padam  
brez luči,  
nikjer ni tal.